

fejezet (A formaöntés lényege és története), az 5. fejezet (Formaszekrények és formázási segédberendezések) és a 19. fejezet (Vas- és acélöntődék betétanyagai).

A Miskolci Egyetem levéltára őrzi Szász István mérnök feljegyzéseit a professzor nyilvános előadásairól: Alakítás öntéssel [Győr, 1945], Vas- és acélöntődék fémbetét-anyaga [NIK Műszaki Főosztály, 1948], A vasgyártás története [Győr, 1948], Nyersvaskeverők [Diósgyőr, 1948], Minőségi Martin-acélglyártás alapfeltételei, különös tekintettel a hazai viszonyokra [1949], Oxigénnel dúsított frissítés kilátásai a bessemerezésnél [1950], Az acélglyártás betétanyagai és azok előkészítése [Mémnöki Továbbképző Intézet, 1952], Az acélöntődei olvasztókemencék fejlődése [MTA acélglyártási szakbizottság, 1953], A szélfrissí-

tés legújabb irányjai és annak hazai bevezetési lehetőségei [MTA acélglyártási szakbizottság, 1955], Megemlékezés Kerpely Antal halálának 50. évfordulójáról [Ganz győri csoport, 1958].

Köszönetnyilvánítás

Köszönetemet szeretném kifejezni azoknak, akik az előadás anyagához hathatós segítséget nyújtottak. Így dr. Pilissy Lajos okl. kohómérnöknek, Szendi Attilának, a Miskolci Levéltár igazgatójának, Bán Attila okl. kohómérnöknek, a Hadtörténeti Múzeum igazgatóhelyettesének, Mühl Nándor okl. kohómérnöknek, aki a Soproni Egyetem könyvtárigazgatójával, Sarkadi Sándorral felvette a kapcsolatot, és a fellelhető anyagokat részemre elküldte. **Karancz Ernő**

Zsák Viktor szakfolyóiratokban megjelent cikkei

- [1] V. Zsák: Über hochwertigen Chrom-Nickel-Stahlguß. Giesse rei Düsseldorf, 1929. Nr. 9.
- [2] V. Zsák: Über die perlitischen rostfreien Stahlguß. Giesse rei Düsseldorf, 1930. (ápr. 4.)
- [3] V. Zsák: Kohlenstoff-Gewölbe für Elektrostahlöfen. Stahl und Eisen, 1933. (jan. 26.)
- [4] V. Zsák: Mangan-Stahlguß mit höheren Festigkeiteigenschaften. Giesse rei Düsseldorf, 1935. (ápr. 26.)
- [5] Zsák V.: A magyar bauxitok vasra való kohósításának problémája. BKL 1948. nov.
- [6] Zsák V.: Minőségi Martin-acélglyártás alapfeltételei, különös tekintettel a hazai viszonyokra. BKL, 1950. jan.

■ KÖSZÖNTÉSEK

70. születésnapját ünnepelte

Pivarcsi László 1944. október 13-án született Fóton. 1962-ben a pápai Acsády Ignác ipari tanintézetben univerzális gépszerelőként végzett. 1964-ben a körmendi Mezőgazdasági Technikumban gépészmérnöki vizsgát tett. 1978-ban Nagykanizsán, az Agrártudományi Egyetemen gépész üzemmérnöki végzettséget szerzett. 1993/1994-ben Ukrajnában metallurgiai üzemmérnök-ként végzett. 2011-ben a Miskolci Egyetem anyagmérnök-évfolyamának tiszteletbeli évfolyamtársa lett, és sikeres diplomavédéséért díszoklevelet kapott.

1966-ban kezdett első munkahelyén, a Devecseri Állami Gazdaságban gépész-üzemmérnöki munkakörben. 1972-től az öntészeti szakmában dolgozott a kupi Mezőgazdasági Termelőszövetkezet vasöntődjében. A szakmát öntő-formázóként kezdte, később mérnök, 1975-től öntésirányító, művezető, majd 1983-tól főmérnök lett. 1994-től vasöntőde létrehozásán dolgozott, majd 1996-ban saját vállalkozást hozott létre, megnyitotta saját öntődjét Győr-Moson-Sopron megyében, Ene-sén, L-Duplex Pívó Kft. néven. Jelenleg is aktív ügyvezetőként dolgozik.

Az OMBKE-nek 1972-től tagja, 2007-től a mosonmagyaróvári Ferencz István Észak-Dunántúli Regionális Kohászati Szervezet elnöke.

Kitüntetései: kiváló dolgozó (1968–1970), kiváló ifjú mérnök (1971), miniszteri kitüntetés (1989), Győr-Moson-Sopron Megyei Iparkamara kamarai munkáért díszoklevél (2007), OMBKE öntészeti emlékérem (2008), Zorkóczy Samu-emlékérem (2010), Szent Borbála-emlékérem (2013).

Csehil György 1944. október 15-én született Diósgyőrben. Érettségi után felvételt nyert a miskolci Nehézipari Műszaki Egyetem kohómérnöki karára, 1968-ban szerzett diplomát. Diplomatervéhez kapcsolódóan első munkahelye az LKM nagyolvasztó gyáregység volt, ahol gyakorlatilag a diósgyőri nyersvasgyártás 1996-ban történt megszűnéséig különböző beosztásokban dolgozott.

1975-ben elvégezte a Nemzetközi Számítástechnikai Oktató Központ három éves rendszerszervezői tanfolyamát. A kezdeti üzemmérnöki feladatok ellátása után előbb technológiai csoportvezetőnek, majd műszaki osztályvezetőnek nevezték ki. Az LKM szervezeti átalakítása után a nyersvasgyártás területének minőségbiztosítási osztályvezetője, majd főmunkatársa lett. 1984–86 között a Miskolci Akadémiai Bizottság Innovációs Szakbizottság tagja.

A nyersvasgyártás területén eltöl-

tött évek során önálló tevékenységi körét képezte a nagyolvasztók leállási, üzembe helyezési, üzemviteli technológiáinak kidolgozása, ISO minőségbiztosítási

rendszer nyersvasgyártásra vonatkozó részének kidolgozása, anyag- és energiatakarékossági, fejlesztési, termelési tervek készítése, pályázati anyagok összeállítása. Rendszeres résztvevője volt a hazai és nemzetközi szakmai konferenciáknak. Ezek sorában négy alkalommal előadást is tartott, amelyek anyagai publikációk formájában is megjelentek. Munkatársaként közreműködött az NME Vaskohászati Tanszék és a Vaskut részéről folytatott kísérlet-kutatási munkában, és részt vett a vaskohászati folyamatokban keletkező vastartalmú melléktermékek hasznosítását célzó szolgálati szabadalom kidolgozásában. Szakterületéhez kapcsolódóan lehetőséget kapott több külföldi üzem korszerű nyersvasgyártási technológiájának tanulmányozására. 1997-től 2006-ig – nyugdíjazásáig – a Borsodi Metall Öntőde Kft.-nél dolgozott fejlesztőmérnöki, német nyelvű kereskedelmi referensi és laborvezetői munkakörökben. Szakmai munkája elismerésül három alkalommal részesült a Vállalat Kiváló Dolgozója kitüntetésben.

Egyesületünknek 1969-től tagja, 1975–1995 között a Diósgyőri Csoport Metallurgus Szakcsoport titkára. Kiemelkedő egyesületi munkájáért Kerpely Antal-emlékérem és oklevél kitüntetésben részesült. 40 éves tag-ságáért megkapta a Sóltz Vilmos-emlékérmét. Értékes, szakmailag rendezett motívumgyűjteménye van öt kontinens több mint 100 országának bányász-kohász tematikájú bélyegeiből, bélyegzéseiből, amit időszakos kiállításon a Központi Bányászati Múzeumban is bemutatnak.

Eigner Viktor 1944. október 20-án született Szentendrén. A középiskolát Csepelen, a Kossuth Lajos Gép- és Öntőipari Technikumban végezte 1962-ben. Az érettségi után a Csepeli Fémmű Kísérleti, és Kutatási Osztály

Fémfizikai Laboratóriumában helyezkedett el. A munka mellett tovább tanult: a dunajvárosi Felsőfokú Kohóipari Technikumban 1966-ban kohász-szaktechnikus oklevelet, a miskolci Nehézipari Műszaki Egyetemen 1973-ban kohómérnöki diplomát szerzett. Kutatómérnöként ill. egy rövid ideig mb. laborvezetőként több kutatási téma vezetésével bízták meg. 1980 márciusától három évig a Csepel Művek Fémtani és Technológiai Kutató Intézetében dolgozott, mint fejlesztőmérnök. Kézi ívhegesztő elektródák gyártmányfejlesztésével és hegesztésmetallurgiai kutatásokkal foglalkozott. 1983 és 1993 között a Kohó- és Gépipari Tervező Vállalat főtervezőjeként kohászati technológiák, illetve öntődék tervezése volt a feladata. 1993-ban

rövid időre a Magyar Vas- és Acélipari Egyesüléshez került főmunkatársként. 1994-ben hívták az osztrák Austria Buntmetall magyarországi leányvállalatához, a Kuprál Kft.-hez, az akkor induló ipari rézötvezetek ügylet-ág-vezetőjének. A korábbi munkahelyein szerzett anyagtudományi, technológiai és alkalmazástechnikai ismereteit felhasználva – munkatársai segítségével – rövid idő alatt az egyik vezető színesfémipari kereskedelmi vállalatá tette az ABM Kuprál Kft.-t Magyarországon. Innen vonult nyugdíjba 2009-ben.

Különböző műszaki folyóiratok, valamint hazai és külföldi konferenciák, kongresszusok kiadványaiban 17 publikációja jelent meg. Ötször kapta meg a Kiváló Dolgozó kitüntetést, tízszer nyerte el a Kiváló Ifjú Technikus, ill. Kiváló Ifjú Mérnök címet. 1964 óta tagja az OMBKE-nek, 2004-ben megkapta a Sóltz Vilmos-emlékérmét.

Dr. Szabó József kohászvárosban, Ózdon született, 2014. december 2-án volt 70 éves. Édesapját 1953-ban Sztálinvárosba, az épülő acélműbe irányították, az ő példája nyomán lett kohómérnök 1968-ban. Az ezt követő évtizedekben két területen vezetőként jelentős eredményeket ért el, Dunajváros emblematikus személyiségévé vált.

1968–1987 között az acélmű illetve a tűzállóanyag-, a nyersvas- és az acélgártást felölelő szervezeti egységben, a kohászati gyáregységben tevékenykedett. 1974-ben, nagyon fiatalon az acélmű vezetésével bízták meg. 1984-ben a kohászati gyáregység vezetőjévé nevezték ki. Az oxigénes martinacélgártás csúcsteljesítményének elérésében és az acél

kokillákba öntéséről a folyamatos acélöntésre történt technológiaváltásban döntő érdemeket szerzett.

1988-tól a Dunai Vasmű műszaki igazgatója, a vállalat átalakítása után, 1991-től 10 éven át a közel 6000 dolgozót foglalkoztató Acélművek Kft. ügyvezetője volt. Sikeres menedzselésük eredményeként a vaskohászati kombinát – az országban egyedülként – talpon maradt.

Vezetői mentalitását a közvetlenség, határozottság és a szókimondás jellemezte. A meglátása szerint helyes célok eléréseért a konfliktusokat is vállalta, ha esetenként hibázott, utólag azt is nyíltan beismerte. A kombinát privatizációjával, különösen annak módjával – sokakkal egyezően – nem tudott azonosulni.

A Kohász Sportegyesület elnökeként az élsport támogatását maximálisan szorgalmazta. Az OMBKE munkáját is segítette, a Vaskohászati Szakosztálynak két ciklusban elnöke és Választmányának tagja volt.

Eredményeit minden területen elismerték. Nagyszámú vállalati (Kiváló Dolgozó, Kiváló Újító) és több miniszteri (Kiváló Kohász, a Kohászat Kiváló Dolgozója) kitüntetést kapott. Dunajváros hírnevének növeléséért Pro Urbe díjjal jutalmazták. Megkapta a Magyar Sportért Érdemérmét is.

2006-os nyugdíjazása után még közel négy évig az önkormányzati vagyongazdálkodási vállalatot irányította. Azóta családja, három gyermeke és öt unokája körében meglehetősen tölti – immár tényleges – nyugdíjas napjait.

■ NEKROLÓGOK

Dr. Farkas Sándor

1930–2013

Dr. Farkas Sándor gyémántokleveles kohómérnök, a KGYV volt vezérigazgatója hosszú, súlyos betegség következtében 2013. október 15-én elhunyt.

1930. április 4-én született Sopronban. Gimnáziumi és egyetemi tanulmányait is itt végezte. Vaskohómérnöki diplomát 1952-ben szerzett.

A Vaskohászati Kemenceépítő Vállalatnál helyezkedett el. A cég neve 1968-ban – profilváltozásának megfelelően – Kohászati Gyárépítő Vállalatra változott. Munkaévei alatt folyamatosan

képezte magát műszaki, közgazdasági és nyelvismereti téren. A Műszaki Egyetemen doktori címet kapott. Munkásélete során egyetlen vállalatnál dolgozva építés-szerelésvezetői munkakörtől a vezérigazgatóig minden lényeges vezetői munkakört betöltött.

Jelentős a szakirodalmi tevékenysége, számos szakcikk, három műszaki könyv szerzője, illetve társszerzője volt. Gyakran vállalt előadói feladatot műszaki-tudományos konferenciákon bel- és külföldön. Kormányközi megál-